

HJERTETS VOKTER

PRINS OSKAR OG
TROLLENES
FORBANNELSE
CATO THORSEN

Hjertets vokter

av Cato Thorsen

I et kongerike innhyllet i tåke og glemte sagn lever den unge prins Oskar – en gutt som heller søker stjernene enn sverdet. Men når trollene fra Skyggefjellet våkner og mørket truer landet, blir han tvunget til å følge et gammelt kall: å finne Hjertets vokter, den mytiske kraften som kan redde alt han elsker.

På reisen møter Oskar både frykt og magi. Han våger seg inn i skoger der hekser hviser, ned i fjell der trollene rår, og til dypet av sitt eget hjerte. Med mot, tillit og et lys som vokser i ham, oppdager han at sann styrke ikke kommer fra våpen – men fra kjærlighet, ærlighet og håp.

Hjertets vokter – Prins Oskar og trollenes forbannelse er et klassisk eventyr om lys og mørke, frykt og tilgivelse. Gjennom poetisk språk og tidløs symbolikk forteller Cato Thorsen en historie som minner både barn og voksne om at det sanne motet ligger i å tro på det gode, selv når natten virker endeløs.

Det var en gang et rike omgitt av dype skoger og blå fjell, der tåken lå som et slør over vannet. I dette riket bodde Prins Oskar, en liten gutt med store, kloke øyne. Han var ikke som andre prinser — han likte ikke sverd og kriger, men historier, stjerner og hemmeligheter.

I kongens gamle bibliotek fant Oskar en bok uten tittel. Den luktet av mose og gammel magi.

Da han åpnet den, skinte en svak glød fra sidene. Der stod det: «Når mørket faller, må Hjertets vokter vekkes.» Men ingen visste hva Hjertets vokter var.

En natt våknet riket av et forferdelig brak. Trollene fra Skyggefjellet hadde kommet ned for å ta gull, mat — og fanger. De var svære som tårn, med øyne

som

glødet grønt.

Kongensendte sine riddere, men ingen kom tilbake.

Oskar
han
finne
vokter.
gikk ut i
alene,

visste at
måtte
Hjertets
Han
natten,
med en

lykt og boken i hånden. Etter mange timer i mørket
fant han en krokete hytte midt i skogen. Der
bodde heksen Myra, den eldste av alle trollkyndige.
Hun så på ham med ravnsvarte øyne og
sa: «Du søker Hjertets vokter. Men vokteren sover
der frykten vokser.»

Myra ga ham et speil av is og en pose med støv fra stjernene. «Speilet viser sannheten, men bare for den som tør å se sitt eget hjerte,» sa hun. Oskar takket og dro videre, selv om skogen ble mørkere og kaldere for hvert skritt.

I en dal omgitt av fjell fant Oskar trollenes borg. Kongen av troll, Grumdor, satt på en trone av stein og knokler. «Hva gjør et menneskebarn her?» brummet han. Oskar svarte: «Jeg leter etter Hjertets vokter. Uten den vil alt dø.» Trollkongen lo så fjellet ristet. «Du finner den aldri. Hjertets vokter er fanget i mørket under mitt fjell!»

Oskar ble kastet i et mørkt bur, men der nede i stillheten fant han et lys i en sprekk i fjellet.

En stemme hvisket: «Jeg er Hjertets vokter. Du må frigjøre meg med mot, ikke med makt.»

Oskar tok frem is-speilet fra heksen. Da han så inn i det, så han ikke sitt eget ansikt, men alle i riket som led under trollene. Speilet smeltet i hendene hans, og en dråpe av lys falt på lenken som holdt ham fanget — og lenken brast.

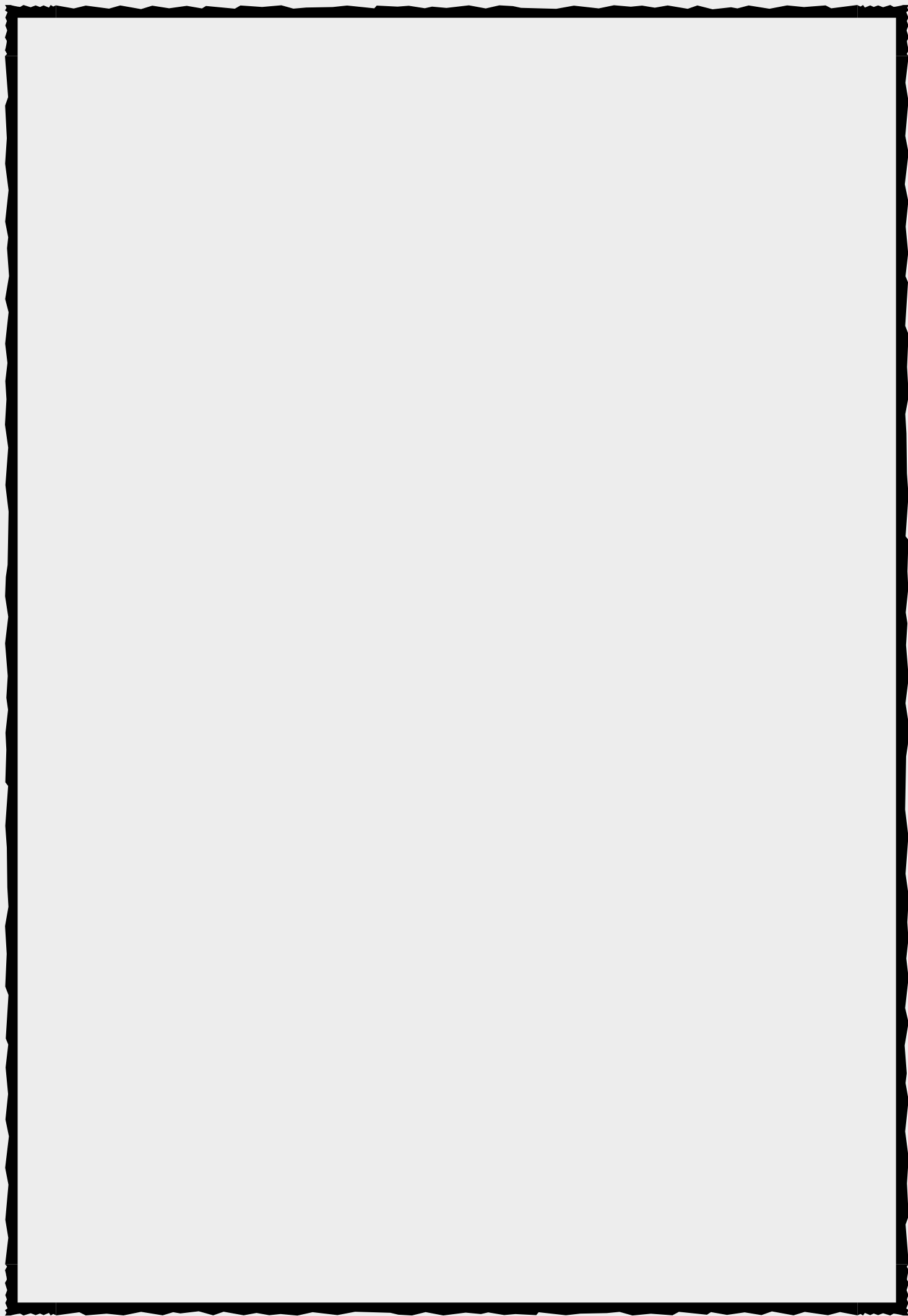
Ut fra steinen kom et lys, sterkt og varmt, som tok form av en hjerteliknende flamme. «Du

har bevist ditt hjerte, Oskar,» sa stemmen. Flammen svedde ut av hulen og inn i Oskars bryst. Han ble Hjertets vokter selv.

Da han steg ut av hulen, forsøkte trollene å gripe ham. Men flammen inni ham sendte ut et

lys som fikk dem til å skrike. Grumdor løftet en stein stor som et hus — men da den traff

bakken, ble den til støv. Trollene flyktet tilbake til fjellene, for lyset brente all ondskap.

Da Oskar kom tilbake til skogen, ventet Myra. Hun smilte, men øynene var ikke svarte lenger — de skinte gyllent. «Du har vekket Hjertets vokter, min prins. Jeg var dens vokter før deg,» sa hun. Så forvandlet hun seg til en lysende ravn og fløy mot himmelen.

Oskar vendte hjem til slottet. Kongen og dronningen trodde knapt sine øyne. Tåken over sjøen lettet for første gang på hundre år, og solen skinte på de gamle tårnene. Folket jublet, og blomster vokste der det før var aske.

Flammen inni Oskar lyste når noen i riket hadde sorg eller frykt. Han lærte å bruke kraften til å lege, ikke til å herske. Han bygde et tårn av krystall midt i hagen, der Hjertets flamme skulle vokte riket for all fremtid.

En dag kom et lite trollbarn til porten. Det bøyde hodet og sa: «Grumdor er borte. Kan vi leve i fred nå?» Oskar rakte hånden frem. «Ja. Hjertets vokter dømmer ingen for fødselen, bare for handlingene.» Og slik ble det fred mellom mennesker, troll og skog.

